

צילום: ריאן פרויס

"אנחנו מביאים את המצרך שהכי חסר פה: תקווה"

אחרי טקס הזיכרון הלאומי, ראשי ארגון "קומו", שיזמו והפיקו את אירוע הענק בפארק הירקון, מסתכלים קדימה. "אנחנו עם הפנים לרמה הלאומית ויש לנו עוד הרבה תוכניות", אומר יונתן שמריז, שנשא שם נאום נוקב. כרגע הם מגויסים לפתרון בעיות בווערות בצפון, אבל השאיפות כוללות מיזמי חינוך, שינוי השיח ויצירת מנהיגות חדשה, אחרת. פוליטיקה? הם לא שוללים

דרור פויר פורסם: 18.10.24 | 00:00

"אנחנו האנשים הכי יומרניים ונאיביים שתכיר", אומר יונתן שמריז. כמה ימים אחרי טקס הזיכרון הלאומי בפארק הירקון, חברי ארגון "קומו", שהגו והפיקו בתוך חודש וחצי את אחד האירועים המרגשים, הנכונים והכנים בתולדות המדינה - ולא רק בהשוואה לטקס הממלכתי שמכונה על ידם בבז שקט "הקלטת" - יושבים במפקדה הקטנה שלהם באזור הבורסה ברמת-גן ומתכננים את צעדיהם הבאים. אדי אדרנלין ואופוריה עוד מרחפים באוויר החדר והארבעה - יונתן שמריז, עמרי שפרוני, שיראל חוגג ורז ציפריס - נראים מעט תשושים והרבה נחושים. "אפילו יום חופש אחד לא קיבלנו", מתלונן חוגג בחיוך. "בוקר רגוע אחד, וזהו. יש יותר מדי דברים לעשות. הטקס היה זיקוק של הרבה מאוד דברים, אבל בסוף הוא לא המהות".

• לא רוצים לפספס אף כתבה? [הצטרפו לערוץ הטלגרם שלנו](#)

עוד כתבות למנויים:

- **12 בתים וגעגוע: מפונים מספרים על הטלטלה בחייהם**

- **ביער הקסום בקפריסין, מילואימניקים לומדים איך לחזור הביתה מעזה**

- **"לזעזוע שלנו אין שיניים, אבל אולי היא מצמיחה שיניים למישהו"**

ניכר שהם מתחילים להכיר במשקל האחריות החדשה שנפלה עליהם - מאז הטקס כבר הוכתרו בשלל סופרלטיבים, מהתקווה החדשה ועד למנהיגות העתידית של המדינה - ולא נרתעים ממנה. אחרי הכל, בלי יזמרות ונאיביות לא הייתה קמה מדינת ישראל. שלושה מהארבעה שיושבים סביב השולחן הם תושבי העוטף, ואיתם יושב לשולחן בדממה גם צל גדול של אובדן, כאב וזעם שממש אפשר לחוש בו.

יונתן שמריז, 34, מכפר עזה. ב-7 באוקטובר היה נעול בממ"ד עם אשתו ההרה ובתם התינוקת. אחיו הצעיר אלון בן ה-26 נחטף לעזה, וב-15 בדצמבר נורה בשוגג על ידי חיילי צה"ל יחד עם יותם חיים, גם הוא מכפר עזה, וסאמר אל-טלאקה מחורה, לאחר שהשלושה נמלטו משבי חמאס ושרדו חמישה ימים לבדם בעזה. מותם הטרגי היה אחת מנקודות השבר הגדולות בשנה הזו, והיו לא מעט.

שמריז נואם בפארק הירקון. "המהות של הטקס הייתה האנטיזה של הפוליטיקה הישראלית" | צילום: דנה קופל

Sponsored Links by Taboola

"בגיל 60 פתאום אתה פוגש אדם מוכר - אבל לא זוכר את השם שלו"

כרית התמיכה לשינה שחובה לכל מבוגר בישראל (זה גאוני!)

הבינה המלאכותית נכנסת לגידול הבשר ומשפרת את היעילות

"זה ממש הוציא לי את הרוח מהמפרשים", אומר שמריז ביושב, רק מבטו מסגיר את הסערה. "עד אז עשיתי הכל, נסעתי לכל מקום בעולם, דיברתי עם כל מי שאפשר - וכל הזמן בלי בית, אתה פליט, אשתי, אני,

תינוקת ושני כלבים בחדר של 20 מטר, אבל לא היה אכפת לי. אמרתי, 'לאלון יותר קשה'. ואז זה קרה. לא ראיתי איך אני קם מזה, לא הבנתי איך עומדים על הרגליים. שבועיים אחרי שאלון נהרג נולד לי תינוק, לביא, והתחלתי לחשוב איך אני לא נשאב לתהום, איך מנקודת השבר העמוקה הזו אני מגיע למקום של תקווה וחיבור. ואז אמרתי, טוב, אני יודע לאן אני רוצה להגיע ומה המטרות שלי: תיקון המדינה".

"במוות של אלון, יותם וסאמר", אומר עמרי שפרוני, "הבנו מה זה לב שמתרסק, אבל אני חייב לומר, בביקורת, שאז גם הבנו עד כמה מהר בחברה הישראלית, אולי בגלל חוסר היכולת להכיל, הדברים חוזרים למסלולם. זה כאב. חוויתי את זה גם באירוע של ששת החטופים שנרצחו, במוות של איתי סבירסקי, שהוא בן כיתה שלי ועוד. זו התמודדות קשה מאוד".

בפברואר '24 הקים שמריז עמותה להנצחת אחיו בשם "אלון - למען בניית חברת מופת", שמאוחר יותר היוותה את הבסיס ל"קומו". מטרת העמותה הן אכן יומרניות ונאיביות, בדרך המקסימה והנדרשת ביותר: שינוי השיח, איחוד החברה הישראלית, בניית מנהיגות חברתית וציבורית חדשה, בניית שירות ציבורי למופת, תמיכה בארגונים, ייצור תוכניות לימוד, קיום אירועים, כנסים ועוד. "כן", מסכים שמריז. "אנחנו נאיביים חסרי תקנה, אבל הלב במקום הנכון. אנחנו לא אומרים שהאמת אצלנו, אבל אנחנו מאמינים בערכים מסוימים".

הכאב והזעם לא נעלמו

נאווה הכואב והנוקב של שמריז, שהציע תערובת חזקה של זעם ותקווה, היה אחד מרגעי השיא של הטקס. "במקום שתוקם ועדת חקירה ממלכתית", אמר, "אנחנו שואלים את השאלות בעצמנו בלי לקבל תשובות. אין דוגמה אישית, אין חזון, אין מנהיגות, אין קבלת אחריות".

ד"ר אליי חוגג גולן, שנפצעה קשות והשתקמה (צילום: דני מכליס, אוניברסיטת בן גוריון)

"אני מאמין", אמר שמריז, "שמתוך ההריסות והחורבן, מתוך התופת, קם כאן דור חדש. דור שמאמין בחברה ישראלית מתוקנת ומאוחדת, דור שמאמין ברוח הישראלית. דור שישקם את ההריסות ויבנה כאן מדינה טובה יותר, ערכית יותר, מדינה שבה רודפים את האמת, מדינה שנשענת על ערבות הדדית, שעושים בה הכל בשביל להחזיר 101 חטופים וחטופות שנמצאים במנהרות חמאס. מדינה שנהיה גאים לגדל בה את הילדים שלנו, מדינה משגשגת לעם היהודי ולכל מי שקשר את גורלו אלינו."

שיראל חוגג, בן 45 מאופקים, נשוי ואב לשלושה, מנכ"ל של חברה גדולה בתחום המזון. ב-7 באוקטובר היה עם משפחתו בבית בזמן שמחבלי חמאס שרפו את בית אחותו, ד"ר אליי חוגג גולן, שגרה בכפר עזה עם בן זוגה אריאל ובתם התינוקת יעל. השלושה נפצעו קשה. אליי הייתה מורדמת ומונשמת במשך 51 ימים. היא התעוררה, כנגד כל הסיכויים, משתקמת ואף חזרה לעסוק ברפואה. ב-10 באוקטובר התפוצץ חוגג הכואב והזועם בראיון לאמיר איבגי בערוץ 14, שהפך למיתולוגיה מיידית.

רז ציפריס, יועץ תקשורת ואסטרטג: "נפלתי לסוג של דיכאון. היה לי מאוד קשה לתפקד. הרגשתי שמה הטעם לעשות משהו בכלל, הכל התפרק. כמה חודשים לא הצלחתי למצוא סיבה

לקום בבוקר, ללכת לעבוד. ואז פגשתי את 'קומו'. המפגש עם יונתן נתן לי הרבה כוחות"

"הכאב הכי גדול שלי זה על השיסוי", הוא אומר. "על זה ששכחו מה חשוב, שאלה האזרחים במדינה. מנהיג צריך קודם כל לקחת אחריות על הדבר הזה. אני עדיין כועס", הוא אומר, "אבל לקחתי את הכעס ובמקום לתת לו לאכל אותי אני מתעל אותו לאהבה, עשייה ובנייה".

עמרי שפרוני, 39, יליד בארי, מתגורר בגבעת חביבה עם זוגתו ושני ילדיהם. ב-7 באוקטובר שהתה המשפחה בבארי לכבוד יום ההולדת ה-77 של הקיבוץ. שפרוני איבד ארבעה מבני משפחתו, בהם התאומים בני ה-12.5 ליאל וינאי חצרוני ז"ל. אחיו הגדול שגיא נפצע קשה כשברח מבית בוער.

"כשיצאתי מבארי ב-8 באוקטובר בשש וחצי בבוקר - ואני יודע שזה נשמע קצת קלישאה - המחשבה שעברה לי בראש הייתה: צריך לתקן, וזה עלינו (שהפכה לסלוגן של 'קומו'). זו הייתה ממש תחושה של בעירה פנימית". מאוחר יותר, כסמג"ד במילואים, נלחם בעזה. שפרוני הוא ראש המכינה הקדם-צבאית על שם רבין וחבר ועד מועצת המכינות. "מאז 7 באוקטובר לא הצלחתי לחזור לעבודה", הוא אומר.

ליאל וינאי חצרוני ז"ל

"הכאב והזעם לא נעלמו", ממשיך שפרוני את דברי חוגג. "אפילו לא לרגע, ושאף אחד לא יחשוב שהם ייעלמו בקרוב. אני חושב שב'קומו' הצלחנו לצאת מהמקום של הזעם בלי לבטל אותו ולהביא אנרגיות של עשייה".

משטרה אדיבה